

Arrest

nr. 121 724 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. AMDOUNI en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine, afkomstig uit het dorp Gongore, nabij Poredaka. U verklaart nooit naar school te zijn geweest en niet te kunnen lezen of schrijven. U leerde haren te vlechten en deed dit tegen betaling, maar daarnaast had u geen andere job. In 1994 bent u gehuwd met uw eerste echtgenoot, (D.A.). U kreeg samen een zoon en een dochter. Sinds 2005 was u ook verantwoordelijk voor de twee kinderen van uw broer, nadat hij en zijn echtgenoot waren overleden in een verkeersongeluk. In 2011 begon uw echtgenoot met de bouw van een huis in Conakry, in de wijk Simbaya Gare te Ratoma. Om een oogje in het zeil te houden bij de werkzaamheden verbleef u acht maanden in Conakry. U woonde er in dit huis samen met de jongere broer van uw echtgenoot en zijn gezin. U was van plan eens het huis af was daar samen met uw kinderen te gaan wonen zodat zij naar school konden gaan. Uw echtgenoot zou pendelen tussen uw

dorp Gongore en Conakry. Uw echtgenoot overleed echter op 02 mei 2012 in een verkeersongeluk. Na zijn dood doorliep u uw rouwperiode tot 12 september 2012. Op de dag dat uw rouwperiode afliep stelde uw schoonfamilie voor dat u met de oudere broer van uw overleden echtgenoot zou huwen, (B.D.), een imam die reeds twee vrouwen had. Op 20 september 2012 bent u tegen uw wil met hem gehuwd. Na dit huwelijk werd u verplicht een sluier te dragen, konden uw kinderen niet meer naar school en dreigde (B.D.) ermee uw dochter uit te huwelijken. U bleef al die tijd in het huis van uw overleden echtgenoot wonen maar uw schoonbroer kwam daar bij u langs. Hij sloeg u en hij dwong u om seks met hem te hebben. Kort na uw huwelijk met (B.D.) geraakte u zwanger. U kreeg echter buikpijn en op 25 oktober 2012 werd u naar het ziekenhuis gebracht. Uw baby kon niet overleven en uw baarmoeder werd verwijderd. Na deze operatie dwong uw echtgenoot u al snel weer om seks met hem te hebben, daarom besloot u deze man te verlaten. Op 04 december 2012 ging u met behulp van een goede vriend van u, (T.), naar Conakry. U had altijd al met uw problemen bij hem terecht gekund en na de dood van uw echtgenoot had u het plan opgevat om met hem te trouwen. Hij bracht u en uw kinderen onder bij een vriend van hem, (B.A.). Daar verbleef u tot uw vertrek uit Guinee op 16 februari 2013, uw kinderen zijn nog steeds bij (B.A.). Op 18 februari 2013 vroeg u asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een medisch attest voor dat u een besnijdenis van het type 2 onderging (dd 29.03.2013) en uw lidkaart van Gams Belgique (dd 12.03.2013). Uw vriend (T.) stuurde u ook uw originele identiteitskaart op (afgegeven op 07.03.2011, geldig tot 07.03.2016). U heeft eveneens de enveloppe bij waarin u uw identiteitskaart ontving.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw schoonbroer, (B.D.). U zou verplicht worden met hem samen te leven terwijl hij u niet goed behandelt. U verklaart gedwongen te zijn geweest een leviraatshuwelijk met hem aan te gaan. U slaagde er echter niet in om aannemelijk te maken dat u zich niet heeft kunnen verzetten tegen dit leviraatshuwelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw eerste huwelijk er een zelfstandige en vooruitstrevende levensstijl op na hield. Zo was uw echtgenoot een huis aan het bouwen in Conakry en kon u daar zelfstandig, samen met het gezin van de jongere broer van uw echtgenoot en uw kinderen, verblijven (gehoorverslag CGVS p.5). U woonde er sinds 2011, u en uw echtgenoot hadden het plan opgevat dat u zich op termijn daar zou vestigen zodat uw kinderen verder konden studeren. Uw echtgenoot zou er echter niet wonen omdat hij zijn winkels in het dorp diende uit te baten (gehoorverslag CGVS p.6). U voorzag zelf in een eigen inkomen door haren te vlechten (gehoorverslag CGVS p.4 en p.6). Daarnaast had u op vraag van uw echtgenoot ook een eigen identiteitskaart aangevraagd in Conakry (gehoorverslag CGVS p.16). U verklaart niet gedwongen te zijn geweest om met deze man te trouwen en een zeer goede relatie te hebben gehad. Bovendien weigerde uw man een tweede vrouw te nemen terwijl dit hem door zijn familie wel werd opgedrongen (gehoorverslag CGVS p.12-13). Dit alles wijst er op dat u zich, hoewel u geen scholing genoot (gehoorverslag CGVS p.4), kon ontwikkelen tot een zelfstandige vrouw. Dit strookt niet met uw verklaringen dat u zich niet tegen dit leviraatshuwelijk kon verzetten en u geen enkele andere mogelijkheid zou hebben gehad om aan uw schoonfamilie te ontkomen dan het verlaten van uw land van herkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les pratiques du lévirat en du sororat – juli 2012) blijkt namelijk dat er reeds sinds 2012 een mentaliteitswijziging werd opgemerkt waarbij steeds meer vrouwen zich verzetten tegen deze traditie. Volgens deze informatie vergt een leviraatshuwelijk de instemming van beide partijen maar erkent men eveneens dat er vanuit de familie druk kan worden uitgeoefend op de vrouw en zij bij een weigering riskeert alle familiale steun te verliezen. In uw specifieke geval is het echter weinig aannemelijk dat uw familie een dergelijke druk op u zou hebben uitgeoefend. U verklaart weliswaar dat zij u aanraadden om met uw schoonbroer te trouwen omdat u anders het risico liep uw ganse erfenis te mislopen (gehoorverslag CGVS p.21), verder is er echter geen sprake van enige druk of bedreiging van hun kant. Deze vaststelling wordt verder ondersteund door uw verklaring dat u ook bij uw eerste huwelijk niet werd gedwongen om het huwelijk te accepteren (gehoorverslag CGVS p.12-13). Bovendien kon u eveneens rekenen op de steun van uw zus die in Kindia verblijft. Hoewel u verklaart dat zij niets durfde te zeggen kan men, vanuit uw verklaringen, vaststellen dat u nog steeds bij haar terecht kon (gehoorverslag CGVS p.22). Het is verder eveneens weinig aannemelijk dat vanuit uw schoonfamilie een uitgesproken druk zou zijn uitgeoefend om dit huwelijk te accepteren. U verklaart dat zij dit huwelijk enkel wilden om de erfenis van uw overleden man veilig te stellen zonder de gemeenschap te laten geloven dat zij die onrechtmatig van u zouden hebben afgenomen. Aangezien u deze erfenis als enige reden aanhaalt waarom uw schoonfamilie op dit huwelijk zou aandringen en u tegelijk verklaart dat zij de erfenis van uw man al grotendeels in beslag hebben genomen

(gehoorverslag CGVS p.14, 19-20 en p.22), is het onduidelijk waarom zij nog steeds zouden eisen dat dit huwelijk zou plaatsvinden. Temeer u verklaart dat uw schoonfamilie een hekel aan u had omwille van uw levensstijl met uw overleden echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.13). Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat het weinig aannemelijk is dat er vanuit uw familie een onontkoombare druk zou zijn uitgeoefend om dit leviraatshuwelijk aan te gaan.

Verder is het aangezien het eerder aangetoonde profiel weinig aannemelijk dat u niet meer stappen zou hebben ondernomen om zich tegen dit huwelijk te verzetten. U verklaart te hebben geschreeuwd en gehuild toen u hoorde dat u met deze man diende te trouwen. U verklaart uw weigering kenbaar te hebben gemaakt aan zowel uw ouders als uw schoonouders en steun gezocht te hebben bij uw zus (gehoorverslag CGVS p.20-22). U ondernam vervolgens echter geen stappen om dit huwelijk aan te vechten. Dit is des te opmerkelijk aangezien u al op de hoogte was dat uw oudste schoonbroer een imam en streng moslim is, wat niet strookt met uw eerdere levensstijl (gehoorverslag CGVS p.13). Zo nam u niet deel aan de onderhandelingen tussen beide families en stelde u niet voor om met de jongere broer te trouwen, waar u een beter contact mee had aangezien jullie eerder al samenwoonden in Conakry. U verklaart uw houding door te stellen dat u toen dit huwelijk werd aangekondigd helemaal in de war was (gehoorverslag CGVS p.20-21). Dit staat echter niet in de weg dat u zou proberen tussen te komen in de besprekingen en na te gaan wie het voor u zou kunnen opnemen. Een leviraatshuwelijk waarbij de weduwe dient de trouwen met de oudere schoonbroer is volgens de beschikbare informatie bovendien zeldzaam, om niet te zeggen uitzonderlijk. Als enige verklaring waarom hier werd afgeweken van de traditie verwijst u naar de invloed die uw oudere schoonbroer uitoefende als imam maar kan u niets vertellen over de mening van uw jongere schoonbroer in deze kwestie (gehoorverslag CGVS p.21). Vervolgens deed u evenmin beroep op de bestaande vrouwenorganisaties in Guinee. U verklaart dat dergelijke organisaties niet te kennen (gehoorverslag CGVS p.22-23). Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, le mariage – april 2013) dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen, ook in het geval van gedwongen huwelijk. Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord terwijl u sinds 2011 geregeld in Conakry verbleef (gehoorverslag CGVS p.5) en er eveneens zo'n drie maanden voor uw vertrek uit uw land van herkomst verbleef (gehoorverslag CGVS p.7-8). De weinige stappen die u als een zelfstandige vrouw ondernam om dit leviraatshuwelijk te vermijden zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid van dit huwelijk wordt ondermijnd.

Vervolgens kunnen er opmerkingen worden geformuleerd bij de voorbereidingen en het verloop van dit leviraatshuwelijk die verder de geloofwaardigheid ondermijnen. U verklaart dat er contact was geweest tussen uw familie en uw schoonfamilie maar u bent niet op de hoogte wie er precies aan deze onderhandelingen deelnam en uit uw verklaringen blijkt niet dat u voor de aankondiging van dit huwelijk werd geconsulteerd. U werd enkel door uw schoonmoeder op de hoogte gebracht dat er reeds werd besloten dat u zou huwen met de oudste broer van uw overleden echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.20). Uit de bij het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie blijkt echter dat een meisje actief bij deze onderhandelingen wordt betrokken en dat haar moeder daarbij als tussenpersoon fungeert. Bovendien is men er meer en meer van overtuigd dat de toestemming van het meisje een belangrijke vereiste is om een huwelijk te doen slagen. Dat men hier opnieuw afwijkt van de traditionele gewoontes zorgt dat er verder kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van dit leviraatshuwelijk. Het is vervolgens ook opmerkelijk dat u uw huwelijksnacht niet doorbracht bij uw kersverse echtgenoot, wat opnieuw niet gebruikelijk is. U verklaart thuis te zijn opgehaald en bij uw man te zijn gebracht, waar er een ceremonie was en er gegeten werd, daarna werd u door de vrouw van uw echtgenoot terug thuis gebracht (gehoorverslag CGVS p.24-25). Niet alleen kon u vermijden dat u uw huwelijksnacht niet bij uw echtgenoot diende door te brengen, u bekwam vervolgens ook dat u alleen in het huis van uw echtgenoot kon blijven wonen. Het is uiterst onwaarschijnlijk dat u enerzijds het been stijf kon houden en weigerde bij uw echtgenoot in te trekken, en dat hij daar ook geen enkel probleem van maakte (gehoorverslag CGVS p.19), terwijl u anderzijds verklaart u niet tegen dit huwelijk te kunnen verzetten. Temeer u verklaart dat hij een imam is en strikt religieus (gehoorverslag CGVS p.13). U verklaart dat u het huis niet mocht verlaten en hij u verplichtte een sluier te dragen. Deze geboden vallen echter niet te rijmen met de vrijheid die hij u liet om alleen in het huis van uw overleden echtgenoot te blijven wonen. Dit zorgt er voor dat, indien u werkelijk een leviraatshuwelijk met hem zou zijn aangegaan, het weinig realistisch is dat hij, hoewel u verklaart dat hij zo goed als bij u ingetrokken was (gehoorverslag CGVS p.14 en p.19), zou toestaan dat u daar alleen verbleef. Dit plaatst de geloofwaardigheid van uw leviraatshuwelijk verder op de helling. Vervolgens blijkt u ook eerder onwetend te zijn over uw schoonbroer. Zo weet u niet of hij de eerste of de tweede imam van de moskee is en kunt u geen uitleg

geven over zijn tijdsindeling tussen de moskee en zijn werk in de winkel van uw overleden echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.14). U kunt evenmin de leeftijd van zijn andere vrouwen en kinderen inschatten (gehoorverslag CGVS p.15) en weet niet wie de vrouwen waren die u na uw huwelijk kwamen oppikken en u bij uw echtgenoot brachten (gehoorverslag CGVS p.24). Hoewel u beweert slechts kort met hem gehuwd te zijn geweest kan men toch verwachten dat u verregaande informatie over hem kunt verschaffen aangezien u al sinds 1994, namelijk sinds uw eerste huwelijk (gehoorverslag CGVS p.5), deel uitmaakt van deze familie. Dit zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht dat u daadwerkelijk een leviraatshuwelijk met uw schoonbroer bent aangegaan.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan dit leviraatshuwelijk kan er evenmin geloof worden gehecht de behandeling die u door uw schoonbroer zou hebben moeten ondergaan. Wat betreft uw zwangerschap kan er worden opgemerkt dat de verklaringen die u hierover aflegde voor het Commissariaat-Generaal niet overeenstemmen met uw verklaringen bij het voorbereidende interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. In eerste instantie verklaarde u dat u zelf naar het ziekenhuis stapte om een abortus te laten uitvoeren (voorbereidende interview CGVS p.4), terwijl u later verklaart dat u de baby had verloren ten gevolge van complicaties bij de zwangerschap (gehoorverslag CGVS p.23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u eerder over een abortus te hebben gesproken (gehoorverslag CGVS p.23-24). Het feit dat u er niet in slaagt over dit persoonlijk zeer ingrijpende onderwerp coherente verklaringen af te leggen zorgt ervoor dat er bijkomende twijfels rijzen bij de omstandigheden van uw vermeende zwangerschap en bijgevolg bij uw leviraatshuwelijk.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart kan louter worden beschouwd als een indicatie van uw identiteit en nationaliteit maar kan uw geloofwaardigheid in verband met uw vrees voor vervolging vanwege uw schoonfamilie niet herstellen. Wat betreft uw lidkaart van Gams en uw attest dat u een besnijdenis van het type 2 onderging geeft u zelf aan dat u dit louter op vraag van uw sociaal assistent aanbrengt (gehoorverslag CGVS p.29). U haalt op geen enkel moment binnen het gehoor enige vrees aan voor een herbesnijdenis. Hoe dan ook blijkt uit de toegevoegde informatie (SRB – Guinee, les mutilations génitales féminines – april 2013), dat herbesnijdenis in Guinee zich enkel in twee precieze gevallen kan voordoen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis, met name (1) na een 'medische besnijdenis' of (2) na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis. Buiten deze twee gevallen bestaan er geen andere vormen van herbesnijdenis in Guinee. U haalde op geen enkel moment aan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zich in één van deze twee situaties te bevinden. In bepaalde - zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het gaat om minderjarigen- kan de echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. U bent noch een minderjarige, noch haalde u voor het Commissariaat-generaal aan dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis eiste.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013). »

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van *"de definitie van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling, getekend te Genève op 28 juli 1951"* en van artikel 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt een reële vrees voor vervolging te kennen nu zij na de dood van haar echtgenoot uitgehuwelijkt werd aan haar schoonbroer, welke haar zowel psychisch, fysiek als seksueel misbruikte. Zij vreest tevens een herbesnijdenis.

Verzoekster stelt dat zij geen zelfstandige vrouw is die eigen keuzes kon maken. Na de dood van haar echtgenoot was zij een alleenstaande moeder van twee kinderen. Zij heeft steeds in het belang van haar kinderen trachten te handelen. Dit is niet meer dan normaal en mag haar niet verweten worden. Naast de druk van de omstandigheden was er ook de druk van haar schoonfamilie en van een sterke sociale controle in een maatschappij waar vooral mannen het voor het zeggen hebben. Verzoekster had geen vast inkomen, zodat zij afhankelijk was van haar schoonfamilie en een nieuw huwelijk. Dat zij analfabeet is, maakt haar nog kwetsbaarder. Zij wist niet af van het bestaan van vrouwenorganisaties, laat staan hoe ze te bereiken.

Verder meent verzoekster dat zij zich wel degelijk heeft trachten te verzetten tegen het leviraatshuwelijk, maar zij had geen keuze: het was dat of op straat komen te staan met haar twee kinderen. De onderhandelingen, als die er in de praktijk al waren, zijn volledig buiten haar om gebeurd. Haar jongere schoonbroer wou geen tweede echtgenote en had evenmin de middelen om een tweede vrouw met twee kinderen te onderhouden.

Verzoekster werd verplicht samen te blijven met haar nieuwe echtgenoot, niettegenstaande diens mishandelingen. Zij werd stevast slechter behandeld dan de andere echtgenotes van haar echtgenoot. Zij werd verplicht een sluier te dragen en werd bedreigd met een herbesnijdenis. Haar kinderen mochten niet meer naar school en haar dochter dreigde te worden uitgehuwelijkt. Dat zij apart woonde, verklaart verzoekster door te stellen dat haar echtgenoot op die manier ongestoord en schaamteloos zijn gang kon gaan zonder pottenkijkers, hetgeen er zelfs toe geleid heeft dat zij een miskraam kreeg. Verzoekster legt verschillende medische attesten neer uit Guinee en uit België van de door haar ondergane mishandelingen.

Haar echtgenoot was zeer autoritair en genoot als imam veel aanzien. Ten aanzien van haar was hij echter een zeer gesloten en gemene man, reden waarom verzoekster als derde echtgenote niet veel te weten kwam van hem. Verzoekster kon geen bescherming vinden bij haar eigen familie daar zij beschouwd werd als een lid van de schoonfamilie. Zij kon evenmin bescherming genieten van de nationale autoriteiten.

Verzoekster meent dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verweerder erkent dat er in de loop van 2013 in Guinee nog interne spanningen waren. De aanloop naar de verkiezingen van 28 september 2013 verliep woelig, dus kan men nu, amper enkele maanden later, volgens verzoekster al onmogelijk van een stabiele situatie gewagen. Verweerder erkent dat Guinee ten tijde van verzoeksters vertrek in februari 2013 nog niet veilig was. Hierdoor kan zij zich wel beroepen op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster is slachtoffer geworden van folteringen doordat zij een besnijdenis diende te ondergaan. Zij heeft een terechte vrees voor herbesnijdenis gelet op haar tweede huwelijk met de broer van haar

overleden echtgenoot, die kan eisen dat zij herbesneden wordt. Haar nieuwe echtgenoot misbruikte haar bovendien zowel psychisch, fysiek als seksueel. Indien verzoekster uitgewezen wordt en dient terug te keren naar haar land van herkomst, vormt dit volgens haar een onmenselijke behandeling op zich daar zij dan andermaal wordt blootgesteld aan deze situatie. Uit de toegevoegde attesten blijkt dat zij een miskraam kreeg ingevolge de mishandelingen.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 april 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van de goede trouw, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster verwijst naar hetgeen in de voorgaande middelen werd uiteengezet. Verweerder opteert er volgens haar voor om enkel de onduidelijkheden in de verf te zetten in plaats van objectief te motiveren. De motivering is dan ook partijdig en niet correct.

2.1.5. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: een medisch attest van 31 oktober 2012 (stuk 2), een medisch attest van 14 december 2013 nopens een onderzoek van 15 oktober 2012 (stuk 3), een medisch attest van 14 december 2013 nopens een onderzoek van 25 oktober 2012 (stuk 4), foto's (stuk 5) en een medisch attest van dokter (V.N.) van 12 december 2013 (stuk 6).

2.1.6. Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota een medisch attest van 25 februari 2014 en een medisch protocol neer.

2.2.1. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoekster op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu*

bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing partijdig is, dient opgemerkt dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoekster een vrees voor herbesnijdenis aanvoert in onderhavig verzoekschrift, dient opgemerkt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoekster heeft noch bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch tijdens haar gehoor op het CGVS melding gemaakt van een vrees voor herbesnijdenis. Het invoeren van deze vrees in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit informatie over vrouwenbesnijdenissen in Guinee die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), dat een herbesnijdenis in Guinee zich slechts in een zeer beperkt aantal uitzonderingsgevallen voordoet, met name na een "medische besnijdenis", na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis en, voornamelijk in het geval van minderjarigen, op vraag van de echtgenoot. Verzoekster bevindt zich in geen van deze gevallen en brengt evenmin stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Het medisch attest en het medisch protocol die verzoekster ter terechtzitting neerlegt, tonen enkel aan dat verzoekster een besnijdenis ondergaan heeft. Gelet op voormelde informatie van verweerder kan er echter niet uit worden afgeleid dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst dient te vrezen voor een herbesnijdenis. Aldus kan er geen geloof gehecht worden aan de door verzoekster in onderhavig verzoekschrift plots aangevoerde vrees voor een herbesnijdenis. Verder stelt verzoekster dat zij geen zelfstandige vrouw was, maar een alleenstaande moeder die steeds in het belang van haar kinderen heeft trachten te handelen. Zij stond onder druk van haar

schoonfamilie en van de Guineese maatschappij om het leviraatshuwelijk met haar schoonbroer te aanvaarden. Hiermee komt verzoekster echter niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Dit klemt des te meer aangezien verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt inzake dit huwelijk. Ook verzoeksters stelling *“Zij heeft zich wel degelijk trachten te verzetten tegen dit leviraatshuwelijk, maar had geen keuze. Het was dat of op straat komen te staan met haar twee kinderen”* is niet meer dan een blote bewering zonder enige vorm van argumentatie of verduidelijking. Waar verzoekster stelt dat zij niet met de jongere broer van haar overleden echtgenoot kon trouwen – zoals blijkt uit verweerdere informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) traditie is in Guinee – omdat deze geen tweede echtgenote wilde en er evenmin de middelen voor had, dient opgemerkt dat verzoekster dienaangaande tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat de oudere broer veel invloed heeft als religieus persoon en de erfenis van haar overleden echtgenoot kon beheren (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verzoekster komt in onderhavig verzoekschrift dan ook niet verder dan een loutere *post factum*-verklaring, die evenmin van aard is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hetzelfde geldt voor verzoeksters bewering dat zij apart van haar echtgenoot bleef wonen omdat deze dat zou prefereren om zodoende zonder pottenkijkers zijn gang te kunnen gaan, daar verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij niet met haar echtgenoot samenwoonde omdat hij enkel in de erfenis van haar overleden eerste echtgenoot geïnteresseerd was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Waar verzoekster stelt dat zij als derde echtgenote niet veel van haar tweede echtgenoot te weten kon komen omdat hij ten aanzien van haar een zeer gesloten en gemene man was, dient opgemerkt dat verzoekster reeds in 1994 met haar eerste echtgenoot gehuwd is (gehoorverslag CGVS, p. 5) en zij zelf in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij beschouwd werd als lid van haar schoonfamilie. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoekster reeds een lange tijd kennis heeft van haar schoonbroer, te meer daar zij hem omschrijft als iemand *“die zeer autoritair was en veel aanzien genoot als imam, in zijn familie, maar ook daarbuiten”*. Het is dan ook geheel onaannemelijk en het doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan haar asielrelaas dat verzoekster zelfs geen schatting kan geven van zijn leeftijd, dat zij niet weet of hij eerste of tweede imam was en evenmin de leeftijd weet van zijn andere vrouwen en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 13-15). Waar verzoekster stelt dat zij zich als alleenstaande moeder in een kwetsbare positie bevond, te meer daar zij analfabete is, dient opgemerkt dat dit niet te rijmen valt met haar verklaring dat zij zelf had besloten het huis van haar eerste echtgenoot ook na het vermeende huwelijk met haar schoonbroer niet te willen verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 19), terwijl zij tevens stelt dat zij door haar schoonbroer-echtgenoot verplicht werd een sluier te dragen en het huis niet te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarenboven leefden verzoekster en haar eerste echtgenoot volgens hun eigen vrije levensstijl, hoewel dit niet naar de zin was van haar schoonfamilie, en voorzag verzoekster in een eigen inkomen (gehoorverslag CGVS, p. 4, 6 en 12-13).

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat steeds meer vrouwen zich verzetten tegen de traditie van het leviraatshuwelijk en dat de toestemming van beide partijen vereist is. Er kan wel sprake zijn van familiale druk en bij een weigering kan de vrouw de familiale steun verliezen. Verzoekster verklaarde nochtans dat haar zus zich ook tegen het leviraatshuwelijk verzette en kon voor de druk vanwege haar schoonfamilie enkel aanhalen dat deze de erfenis van haar overleden echtgenoot wou veilig stellen, terwijl zij al op bijna de hele erfenis beslag hadden gelegd (gehoorverslag CGVS, p. 14, 20 en 22). Bovendien blijkt uit verweerdere informatie dat een huwelijk in Guinee wordt voorafgegaan door een fase van intense onderhandelingen tussen de betrokken families, waarbij het meisje via haar moeder betrokken wordt. Verzoekster weet echter niets over die onderhandelingen te verklaren daar zij toen *“in de war”* was (gehoorverslag CGVS, p. 20) en stelt in onderhavig verzoekschrift zelfs het werkelijk plaatsvinden ervan in vraag, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vermeende gedwongen leviraatshuwelijk. Uit verweerdere informatie blijkt tevens dat er in Guinee verschillende vrouwenorganisaties actief zijn, ook ingeval van een gedwongen huwelijk, en dat deze organisaties informatie- en sensibiliseringscampagnes voeren in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat verzoekster hier nog nooit van gehoord heeft (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dat verzoekster analfabete is, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat voormelde informatie van verweerder onjuist of achterhaald is.

Verzoekster voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: *“Wat betreft uw zwangerschap kan er worden opgemerkt dat de verklaringen die u hierover aflegde voor het Commissariaat-Generaal niet overeenstemmen met uw verklaringen bij het voorbereidende interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. In eerste instantie verklaarde u dat u zelf*

naar het ziekenhuis stapte om een abortus te laten uitvoeren (voorbereidende interview CGVS p.4), terwijl u later verklaart dat u de baby had verloren ten gevolge van complicaties bij de zwangerschap (gehoorverslag CGVS p.23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u eerder over een abortus te hebben gesproken (gehoorverslag CGVS p.23-24). Het feit dat u er niet in slaagt over dit persoonlijk zeer ingrijpende onderwerp coherente verklaringen af te leggen zorgt ervoor dat er bijkomende twijfels rijzen bij de omstandigheden van uw vermeende zwangerschap en bijgevolg bij uw leviraatshuwelijk.” Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

Gelet op het voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan verzoeksters beweerde gedwongen leviraatshuwelijk en bijgevolg evenmin aan de beweerde gevolgen ervan. De medische attesten en foto's die verzoekster bijbrengt (verzoekschrift, stukken 2-6) doen hieraan geen afbreuk. Immers, een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen overigens terecht op dat verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde dat zij op 25 oktober 2012 naar het ziekenhuis ging (gehoorverslag CGVS, p. 23), terwijl het medisch attest van 14 december 2013 (stuk 3) melding maakt van een onderzoek op 15 oktober 2012. Ook verklaarde verzoekster dat haar medische documenten zich bij haar schoonbroer bevinden zodat zij ze niet kon meenemen (gehoorverslag CGVS, p. 24), terwijl zij nu wel deze documenten neerlegt, zonder duiding hoe zij aan deze documenten geraakt is. Dit klemt des te meer aangezien verzoekster nooit verklaarde (gehoor CGVS, p.23-24) dat haar opname in het ziekenhuis in oktober 2012 te wijten was aan gewelddaden die zij zou hebben ondergaan, terwijl de attesten van 14 december 2013 handelen over *“pour coups et blessures volontaires et viol”* (stuk 3) alsook *“suite a une bagarre”* (stuk 4). Documenten hebben bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde, met name in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, *quod non in casu*. Verzoekster voert verder geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: *“Uw identiteitskaart kan louter worden beschouwd als een indicatie van uw identiteit en nationaliteit maar kan uw geloofwaardigheid in verband met uw vrees voor vervolging vanwege uw schoonfamilie niet herstellen. Wat betreft uw lidkaart van Gams en uw attest dat u een besnijdenis van het type 2 onderging geeft u zelf aan dat u dit louter op vraag van uw sociaal assistent aanbrengt (gehoorverslag CGVS p.29).”* Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster spreekt wel de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal uit deze informatie tegen, maar brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kan echter de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS